

**FOAIA CREȘTINULUI ORTODOX
DIN PESCARA ȘI PROVINCIA
PAROHIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ PESCARA**

SFÂNTUL ȘI DREPTUL SIMEON ȘI SFÂNTA PROROCIȚĂ ANA

(3 FEB)

**PERICOPA APOSTOLICĂ LA DUMINICĂ
VI-A DIN POST**

**Bucurați-vă pururea întru Domnul. Și iarăși zic:
Bucurați-vă.**

**Îngăduința voastră să se facă știută tuturor
oamenilor. Domnul este aproape.**

**Nu vă împovărați cu nici o grijă. Ci întru toate,
prin închinăciune și prin rugă cu mulțumire, cererile
voastre să fie arătate lui Dumnezeu.**

**Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice
minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre,
întru Hristos Iisus.**

**Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt
de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt
vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și
orice laudă, la acestea să vă fie gândul.**

**Cele ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut
la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeuul păcii va fi cu
voi. (Filipeni 4, 4- 9)**

**A zis deci Iisus: Las-o, că pentru ziua îngropării
Mele l-a păstrat.**

**Că pe săraci totdeauna îi aveți cu voi, dar pe
Mine nu Mă aveți totdeauna.**

**Deci mulțime mare de iudei au aflat că este
acolo și au venit nu numai pentru Iisus, ci să vadă și pe
Lazăr pe care-l înviase din morți.**

**Și s-au sfătuit arhieriei ca și pe Lazăr să-l
omoare.**

**Căci, din cauza lui mulți dintre iudei mergeau
și credeau în Iisus.**

**A doua zi, mulțime multă, care venise la
sărbătoare, auzind că Iisus vine în Ierusalim,**

**Au luat ramuri de finic și au ieșit întru
întâmpinarea Lui și strigau: Osana! Binecuvântat este
Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui
Israel!**

**Și Iisus, găsind un asin tânăr, a șezut pe el,
precum este scris:**

**"Nu te teme, fiica Sionului! Iată Împăratul tău
vine, șezând pe mânzul asinei".**

**Acestea nu le-au înțeles ucenicii Lui la început,
dar când S-a preaslăvit Iisus, atunci și-au adus aminte
că acestea I le-au făcut Lui.**

**Deci da mărturie mulțimea care era cu El, când
l-a strigat pe Lazăr din mormânt și l-a înviat din morți.**

**De aceea L-a și întâmpinat mulțimea, pentru că
auzise că El a făcut minunea aceasta. (Ioan 12, 1-18)**

EVANGHELIA LA DUMINICĂ VI-A DIN POST

**Deci, cu șase zile înainte de Paști, Iisus a venit
în Betania, unde era Lazăr, pe care îl înviase din morți.**

**Și l-au făcut acolo cină și Marta slujea. Iar
Lazăr era unul dintre cei ce ședeau cu El la masă.**

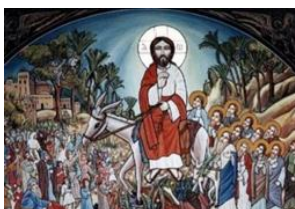
**Deci Maria, luând o litră cu mir de nard curat,
de mare preț, a uns picioarele lui Iisus și le-a șters cu
părul capului ei, iar casa s-a umplut de mirosul
mirului.**

**Iar Iuda Iscarioteanul, unul dintre ucenicii Lui,
care avea să-L vândă, a zis:**

**Pentru ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei
sute de dinari și să-i fi dat săracilor?**

**Dar el a zis aceasta, nu pentru că îi era grijă de
săraci, ci pentru că era fur și, având punga, lua din ce
se punea în ea.**

**Duminica Floriilor, puntea de trecere către
Săptămâna Patimilor**

Odată intrat în Ierusalim, Hristos ocupă întreaga atenție a credincioșilor care L-au urmat pas cu pas, începând din luna

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°16 28.04.2013 - La Duminica a VI-a din Post, a Floriilor**

precedentă.

Acest urcuș spre Ierusalim, ce culmina odinioară în procesiunea din Duminica Floriilor, însoțește simbolic toată săptămâna cu o amplă mișcare procesională: credincioșii urmează și însoțesc pe Hristos în acest mers, care îi duce spre comuniunea mistică cu Patima Sa. Săptămâna a VI-a a Postului Mare este plină de evenimente și de mare densitate duhovnicească. Pe scurt, ea ne aduce aminte de tradiția pustnicească a primelor veacuri creștine, pomenită în viața Cuvioasei Maria Egipteanca. La sfârșitul săptămânii, pustnicii se întorceau în obște de prin pustiile în care se nevoiseră în vremea postului, pentru împărtășirea cu Sfintele Taine și împreună-prăznuirea Sfintelor Paști: „Veniți cei de prin pustii, de prin munți și de prin peșteri, adunați-vă împreună cu noi, ținând, ca să întâmpinăm pe Împăratul și Stăpânul, că vine să mântuiască sufletele noastre” (Utrenia de vineri).

O săptămână care ne pregătește pentru Patimi

Această săptămână cheamă la adunarea și reunirea tuturor lucrurilor, căci reuniți astfel mistic, vom putea participa cu vrednicie la desfășurările eshatologice ale Săptămânii Mari: Slujba Mirelui, inițierea în tainele Jorii Mari, și cele trei zile care sunt o icoană a „Paștelui veșniciei”. Săptămâna a VI-a e cadrul unei întreite înainte-prăznuiri: pregătirea Sâmbetei lui Lazăr, a Duminicii Stălpărilor și a Săptămânii Mari. Încă de luni, așa cum ne arată Triodul, Domnul vestește pe ucenici despre boala lui Lazăr: „Doamne, umblând pe lângă Iordan, ai spus mai înainte că boala lui Lazăr nu este spre moarte, ci spre slava Ta”. Miercuri, iarăși le spune: „Astăzi și-a dat sufletul Lazăr și l-a plâns pe el Betania”. Întristarea morții însă, este străbătută de bucuria presimțitei Învierii: „Bucură-te, Betanie, patria lui Lazăr, că vine Hristos la tine, ca să învieze pe Lazăr” .

Astfel, întreaga săptămână se desfășoară în contemplarea duhovnicească a întâlnirii viitoare a lui Hristos cu moartea, mai întâi în persoana prietenului său Lazăr, apoi în propria Sa moarte. „Ceasul lui Hristos” se apropie încetul cu încetul, acest ceas despre care El a vorbit de atâtea ori și spre care și-a orientat întreaga misiune pământescă.

Învierea lui Lazăr e simbolul învierii viitoare, a neamului omenesc, după cum rezultă și din tropar: „Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți L-ai sculat Hristoase Dumnezeu...”

Puntea de trecere către Săptămâna Patimilor

Pe măsură ce Hristos se apropie de Patimi, imnele liturgice își schimbă caracterul, avându-L pe

Hristos în centru, astfel că, odată intrat în Ierusalim, Hristos ocupă întreaga atenție a credincioșilor care L-au urmat pas cu pas, începând din luna precedentă. Acest urcuș spre Ierusalim, ce culmina odinioară în procesiunea din Duminica Floriilor, însoțește simbolic toată săptămâna cu o amplă mișcare procesională: credincioșii urmează și însoțesc pe Hristos în acest mers care îi duce spre comuniunea mistică cu Patima Sa, dar care reprezintă și urcușul lui Hristos la Tatăl, model al urcușului duhovnicesc al omului și al intrării sale în Ierusalimul ceresc.

Duminica Stălpărilor este puntea de trecere de la sfințita patruzecime, la Săptămâna Sfintelor Patimi. Domnul intră în Ierusalim cu intrare smerită și triumfală totodată. Smerită, pentru că „Cel ce are scaun cerul și așternut picioarelor, pământul” și „Cel purtat de Heruvimi și laudat de Serafimi”, se smerește și încalecă pe mânăz necuvântător. Dar și triumfală, pentru că mulțimea poporului recunoaște în Cel ce vine, pe Stăpânul vieții și al morții, iar pruncii cei fără de răutate, sensibili față de lucrurile cele de taină, îl întâmpină ca pe un împărat, cu stălpări de finic și măslin și cu strigăte de „Osana”, așternându-și înaintea Lui hainele pe cale.

Simbolistica sărbătorii Floriilor

Hainele aruncate pe cale sunt restituire a unei vechi datorii. Omul, dacă a căzut din Eden, Dumnezeu i-a făcut haine din piele și l-a scos afară din Rai. Acum însuși Dumnezeu vine la noi și Raiul este cu Dânsul, așadar, nu mai avem nevoie de haine; de aceea I le înapoiem, le aruncăm înaintea Lui și le calcă asinul, dobitocul pe care stă Hristos, arătând dobitocia de care vine să ne izbăvească. Primirea hainelor era legată de rușinea păcatului și de neîndrăzneala care ne făcuse să ne ascundem. Acum suntem plini de îndrăzneală, strigând „Osana”, prin care întâmpinăm pe Biruitorul morții și al iadului, căci prin El și noi ne-am făcut biruitori asupra păcatului, precum o mărturisesc stălpările, semnele de biruință pe care le ținem în mână.

Ofranda este primită cu dragoste, ramurile de măslin sunt binecuvântate și sfințite, iar poporul le ține în mână la sfintele slujbe, ca un semn de biruință. Căci la Florii, firea prinsă de amorțea iernii, începe să se trezească la viață. Mâțișorii sunt semne că deja viața și-a reluat mersul, că a fost biruită moartea iernii.

Fără Învierea cea de a treia zi, totul e fără rost, oricât de frumoase ar fi cuvintele și faptele lui Iisus. Tot așa și în cazul nostru: oricâte lucruri luminate am face, oricât de bine am vorbi ori am scrie, fără credință și conștiința Învierii totul e zadarnic, totul e praf și cenușă. De aceea, dreptmăritori creștini, în această Duminică, să nu pregetăm a ne duce la biserică - Ierusalimul nostru

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°16 28.04.2013 - La Duminica a VI - a din Post, a Floriilor**

N° 16 s-a tipărit în 80 exemplare și se distribuie gratuit

restaurat - ca să întâmpinăm intrarea Domnului așa cum se cuvine; pentru ca Hristos - contemplându-ne inimile - să nu poată zice cu jale, ca odinioară, când a plâns la porțile cetății: „Dacă ai fi cunoscut și tu, în ziua aceasta, cele ce sunt spre pacea ta! Dar acum ascunse sunt de ochii tăi“.

(www.doxologia.ro)

Care e sensul mărturisirii dacă oricum continuăm să păcătuim?

De ce să ne mărturisim păcatele? Pentru ca să ne curățim sufletul și să ne prezentăm în fața lui Dumnezeu și a oamenilor cu proștețimea și frumusețea sufletească pe care și trebuie să o avem, totodată pentru a lupta cu

păcatele și a nu le repeta din nou și din nou. Pentru că mărturisirea nu este necesară doar așa că o curățatorie sufletească : ai predat ce ai avut murdar - și le-ai primit curate, dar și pentru ca să scăpăm de păcate și să ne vindecăm de ele. Știm cu toții foarte bine cât e de greu să trăiești cu o boală cronică. Iată păcatele omului și reprezintă în mare măsură aceste boli cronice. Și aceste boli îl pot însoți pe om de-a lungul întregii vieți. Păcatul omului, chiar dacă duce o luptă grea cu el, poate să-l urmărească până la moarte. De fapt să mărturisești săptămânal unul și același păcat - nu este o luptă cu el. Deoarece nu te poți atârna față de mărturisire în așa mod, că iată mă mărturisesc regulat asemenea cum fac și o baie la o zi-două. Păcatele totuși se mărturisesc asemenea vindecării unei boli. Să trăiești fiind bolnav este destul de greu și omul caută izbăvire de la boală . Omul încearcă să se trateze într-un fel sau altul, deoarece îi e greu să trăiască cu această boală. Ea îl doboară, îl aduce la o dorință arzătoare de a scăpa de ea, și când avem o dorință mare de a obține ceva, în cele din urmă cu ajutorul Domnului se și întâmplă.

Și ca încheiere, o mică pildă:

Un călugăr a venit odată la duhovnicul său și i-a spus:
- Părinte, de câte ori vin la tine, mă mărturisesc și îmi plâng păcatele, primesc de la tine sfaturi pentru îndreptare, dar nu mă pot schimba. Ce folos mai pot avea că vin la tine, dacă oricum cad în aceleași păcate?

Părintele i-a răspuns:- Fiul meu, ia două ulciorașe de lut - unul cu miere, iar celălalt să fie gol.Călugărul așa și făcu.

- Și acum, - i-a spus părintele său, toarnă de mai multe ori mierea din unul în altul.

Ucenicul din nou l-a ascultat.

- Acum, fiul meu, uită-te la vasul gol și miroase-l.

Călugărul l-a mirosit și a spus:

- Părinte, vasul gol miroase a miere, și acolo, la fundul său a rămas un pic de miere.

- Uite așa și învățăturile mele sunt depozitate în sufletul tău. Dacă vei dobândi de dragul lui Hristos cel puțin o parte din virtuți, Dumnezeu prin mila Sa va umple ceea ce-ți lipsește și va salva sufletul tău pentru viața veșnică. Cum o gospodină nu ține boabe de piper într-o oală care miroase a miere, așa și Dumnezeu nu te va îndepărta dacă vei sădi în sufletul tău un început bun. (www.ortodoxia.md)

Sunt credincios dar nepracticant

Parcă anume pentru parohia noastră au fost scrise aceste rânduri, dar, cred se potrivesc multora din păcate și cei mai mulți dintre noi auzim atât de des aceste stereotipii... Dumnezeu este totul sau nimic. El nu poate fi un element, un aspect, o parte din viața noastră. Altfel, El n-ar mai fi Dumnezeu. Dacă credem în El, îi și urmăm Lui. Și dacă credem că Hristos este Dumnezeu, că El a înviat cu adevărat din morți, că El este prezent în Liturghie, că El vine să se întâlnească cu noi pentru a ne schimba viețile, pentru a ne vindeca, pentru a ne elibera din stăpânirea morții, să ne introducă în intimitatea vieții Sfintei Treimi, atunci cum putem să nu fim practicanți?

„Sunt credincios, dar nepracticant” sau „cred în Dumnezeu, cred în Hristos, dar în biserică nu”. Iată frazele pe care le repetă zeci de mii de tineri astăzi. Iată că atât de mulți „credincioși” - botezați cel mai adesea în Biserica Ortodoxă - , nu „merg la biserică” și declară că nu sunt „practicanți”. Dar care este această credință pe care nu o punem în aplicare? Cine este acest Dumnezeu în care credem dar pe care nu căutăm să-L întâlnim? Cine este acest Hristos pe care Îl cinștim și cu care nu vrem să ne unim? Ce este această biserică de care ne ținem departe? „Cred că este cineva acolo sus”, „Îl admir și Îl respect pe Hristos”... Este adevărat, acești oameni nu sunt ateii. Ei sunt în confuzie în ceea ce privește existența lui Dumnezeu, cred că Iisus este o persoană admirabilă, însă nu caută prea mult să aprofundeze legătura cu El. Această credință și această admirație nu îi angajează la nimic; inima lor rămâne împietrită. Le inspiră doar câteva sentimente bune: ei nu vor să facă rău nimănui, nu le place violența, sunt mereu gata să ajute pe cineva; de fapt, sunt niște „oameni de treabă”.

În fața lui Hristos, avem de ales: ori Îl iubim, ori Îl răstignim! El este ori piatra din capul unghiului ori piatra de care ne poticnim. Dacă credem în El, îi urmăm Lui; dacă avem credința că El este Alfa și Omega, începutul și

Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°16 28.04.2013 - La Duminica a VI - a din Post, a Floriilor

N° 16 s-a tipărit în 80 exemplare și se distribuie gratuit

sfârșitul, Lui îi dăm toată viața noastră. Credița în Cel Înviat devine astfel țelul vieții noastre. Liturghia de duminică dimineață, unirea cu Trupul și Sângele Său prin Euharistie, devin momentul crucial al săptămânii. Dumnezeu este totul sau nimic. El nu poate fi un element, un aspect, o parte din viața noastră. Altfel, El n-ar mai fi Dumnezeu. Dacă credem în El, îi și urmăm Lui. Și dacă credem că Hristos este Dumnezeu, că El a înviat cu adevărat din morți, că El este prezent în Liturghie, că El vine să se întâlnească cu noi pentru a ne schimba viețile, pentru a ne vindeca, pentru a ne elibera din stăpânirea morții, să ne introducă în intimitatea vieții Sfintei Treimi, atunci cum putem să nu fim practicanți? Dacă cineva îți dă întâlnire pentru a-ți da un miliard de dolari, și dacă tu îl crezi, nu te duci la întâlnire? Ei bine, Hristos își promite mult mai mult, El îți dă Duh Sfânt, adică pe Însuși Dumnezeu: „Deci dacă voi, răi fiind, știți să dați cele bune fiilor voștri daruri bune, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri vă va da Duh Sfânt celor care Îl cer de la El?” Pentru aceasta El îți dă întâlnire la Potir. Poți tu să-L crezi și să nu te duci la întâlnire? Poți fi tu credincios sincer și să nu fii și practicant?

În planurile noastre este loc și pentru Dumnezeu?

Fiecare dintre noi are propriile planuri. Ne gândim la ceva, așteptăm cu nerăbdare să se întâmple ceva. Cineva are planuri ambițioase, iar altul este foarte modest în așteptările sale, într-atât că nici nu le împarte cu nimeni, găsindu-le prea neînsemnate. Au planuri cei care conduc această lume, politicienii și oligarhii, dar desigur că le au și cei care nu au un adăpost pe această lume. Desigur că ele sunt diferite. Totuși au și o trăsătură comună, toate fiind personale. Desigur că ele se pot referi la mai multe persoane, poate chiar și la umanitatea întregă. Cineva poate își propune reorganizarea întregii lumi. Dar oricum ele rămân personale, fiind născute de sufletul celui ce le-a creat. Și dacă despre om ne vorbesc gândurile, cuvintele și faptele sale, cu atât mai mult ne pot vorbi despre el planurile lui.

Prin urmare, încercând să ne înțelegem pe noi și propria viață - cine suntem, ce reprezentăm - nu în ultimul rând ar trebui să ne întrebăm "Care sunt planurile mele? Ce vreau eu, încotro se îndreaptă gândurile și năzuințele mele"?. Nu sunt sigură că răspunsul la această întrebare este simplu. Nu de atât că mulți nu ar cunoaște răspunsul. Doar că de multe ori planificând ceva ne transformăm într-un adaos la acest plan. Nu noi le controlăm deja pe ele, ci ele pe noi. Ele devin mai importante ca realitatea, făcându-i pe mulți să creadă cu adevărat că reprezintă adevărata viață. Dar există, desigur și o altă întrebare, una mult mai complicată: "Planifici, ai așteptări și dorințe ... dar ești sigur că nu sunt deșarte

aceste așteptări, că nu vei regreta timpul pierdut pentru ele? Că nu se va întâmpla ca numai îți vei lua avântul necesar pentru împlinirea lor și toate brusc se pot sfârși, iar timpul pe care l-ai avut la dispoziție s-a și epuizat ...Nu este ușor să răspunzi la asemenea întrebări, căci asta ar însemna să-ți analizezi întreaga viață, să accepți posibilitatea că poate toate au fost în zădar, că de fapt, nu merită nici un efort serios, cu atât mai mult că timpul pierdut nu se va mai întoarce înapoi.

Și apoi mai există o întrebare care este și mai importantă și care de fapt este net superioară celor anterioare. Întrebare pe care puțin probabil să și-o puie un om necredincios, dar în același timp paradoxal pe care nu și-o pun nici oamenii credincioși: "Dar există în planurile mele și Dumnezeu? Ce crede El despre ceea ce îmi doresc atât de mult și încerc să fac? Îi sunt oare pe plac aceste planuri?" Aceasta este întrebarea de la care ar fi trebuit toate să înceapă. Fără ea - toate planurile, obiectivele și realizările, sunt ca și casa fără fundament, clădită pe nisip care foarte ușor poate fi doborâtă, de ploaie, și de râurile mari și de suflarea vânturilor (Mt.7-27). Această casă de fapt reprezintă toată lumea din jurul nostru, construită de oameni cărora cel mai puțin le pasă ce crede Dumnezeu despre construcția lor. Iar casa lor e neconfortabilă și instabilă. Și dacă mai pui că, calamitățile care o doboară sunt tot mai multe, oare mult va mai rezista ea? Și totuși oamenii își fac planuri în continuare. Chiar dacă o descriere a acestei stări ar fi fraza - Vrei să-L faci pe Dumnezeu să zâmbească, relatează-i despre planurile tale. Dar puțini sunt și cei care-I relatează, și dacă o fac, puțini mai așteaptă o apreciere a lor.

Deși de la planurile noastre Dumnezeu mai degrabă plânge. Așa cum deplângea soarta Ierusalimului, cunoscând căderea sa. Cunoaște și căderea noastră în multitudinea păcatelor și nepăsarea pentru cele petrecute cu noi. Există, desigur și alte planuri ... acelea pe care le binecuvântează și le supraveghează Dumnezeu, așa cum o face un Tată iubitor care are grijă de pașii de la început nesiguri, apoi tot mai drepecți ai copilului său. Acesta sunt planurile celor care de fapt nu-și fac mari planuri. Care pur și simplu încearcă în toate să facă voia Lui Dumnezeu. Care înțeleg limitele celor pământești și veșnicia infinită a celor cerești. Care și trăiesc pentru această veșnicie și față de ea încearcă să îndrepte inimile celor pe care îi întâlnesc pe drumul vieții. Care acceptă planurile lui Dumnezeu și se fac părtași lor ...

www.ortodoxia.md

De ce construim biserici în locul spitalelor, școlilor și a adăposturilor pentru săraci?

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°16 28.04.2013 - La Duminica a VI - a din Post, a Floriilor**

N° 16 s-a tipărit în 80 exemplare și se distribuie gratuit

Dacă cel ce întreabă aceasta ar fi cunoscut rolul și misiunea Bisericii în societate, cu adevărat nu și-ar fi avut rostul această întrebare. Însă, întrebarea nu este de ce facem un bine în detrimentul altui bine, ci de ce facem ceva rău în detrimentul binelui. Așadar, întrebarea ce arată adevărata cauză a problemei ridicate este de fapt "De ce construim bodegi, discoteci, cazinouri, sex-shopuri, bordeluri, fabrici de țigări și case de vânzare a drogurilor, în locul construcției de grădinițe, școli, spitale, parcuri, adăposturi pentru săraci și bătrâni, și multe, multe altele?". De ce atâta risipă de bani, timp și sănătate aruncate pe beții, curvii, preacurvii, jocuri de noroc și patimi, când iată că societatea în care trăim are nevoie atât de mare de educație, asistenta medicală și socială, dar și de șansa unui loc de muncă decent! Pe drept, aceasta este adevărata întrebare, căci oare nu sunt bodegile, cluburile de noapte și celelalte de care spuneam, pentru societate, asemenea tumorilor și infecțiilor din corpul unui om bolnav? Nu ele sunt pricina durerii și lipsurilor unei societăți?

Vă întrebați unde sunt banii de școli și de școlarizare? Iată, întrebați mamele a căror soți sunt bețivi și cheltuiesc și cel din urmă bănuț ce i se cuvenea copilului la școală, pe băutura! Vă întrebați unde sunt banii de azile pentru bătrâni și orfelinate pentru copii? Iată întrebații pe iubitorii de câștiguri ușoare și lacomii de bani care îi risipesc prin cazinouri! Vă întrebați unde sunt banii de spitale, biblioteci și parcuri pentru joacă? Iată întrebații pe cei care cheltuiesc banii pe desfrâu prin bordeluri, pe cei care cheltuiesc banii pe țigări și în discoteci! Acolo sunt banii pentru cele bune și de folos oricui, dar risipiți pentru cele rele în detrimentul tuturor.

Și singura care lupta împotriva acestor plăgi ale societății este Biserica lui Dumnezeu. Bisericile sunt în societate asemenea leucocitelor din corpul uman. Ele au menirea să-l despătimească pe om, să-l țină sănătos, departe de boala păcatului, păcatul care este singura cauză a suferinței umane. Oare sunt prea multe biserici în detrimentul altor nevoi ale societății? Dar oare sunt de vină limfocitele ca organismul nu-și poate dezvolta organele în mod normal, dobândind astfel lipsuri și infirmități, sau de vină este tumoarea care consumă toate resursele de care are nevoie organismul, slăbindu-l și mai tare? Tot așa stau lucrurile și cu bisericile lui Dumnezeu căci, luptând mereu împotriva imoralității, prin ele se menține și înzdrăvește sănătatea societății, precum fac limfocitele din organism, pe când bordelurile, cazinourile, discotecile și celelalte, sunt asemenea tumorilor și infecțiilor din corp. Acestea din urmă sug societatea de resurse și nu o lăsa să se dezvolte armonios, ci o sărăcesc și o îmbolnăvesc până la epuizare. Nu Biserica este de vină că nu sunt grădinițe, școli și spitale mai multe, căci tocmai ea binecuvintează, sfințește și

stimulează activitatea lor. Biserica ne învață să avem inițiativa binelui, să ne implicăm în societate în mod activ și constructiv! Biserica lui Dumnezeu sădește conștiința binelui în mintea noastră, ne învață să-i iubim pe cei din societate, ne arată pericolele lăcomiei și egoismului. Biserica insuflă frica lui Dumnezeu ca înțelepciune de viață, care ne va ajuta să fim cinstiți, să nu ne răzbunăm, să iertăm, și să fim înțelegători cu toți oamenii. O biserică construită astăzi poate aduce 10 spitale și grădinițe mâine. Biserica formează copii de azi, care vor fi oamenii de mâine... Ei vor decide ce să construiască și cum. Biserica pune în inimile tuturor dorul după Dumnezeu și după împărăția cerurilor și prin asta ne amintește tuturor că va veni o vreme când toți ne vom înfățișa la judecată doar cu faptele noastre fără bogății.

De ce credeți că se străduiesc atât de mult unii să scoată Biserica și dreapta credință din sânul școlilor și al liceelor? Cine se străduiește oare să alunge sănătatea (învățătura Bisericii) din societate, decât boala (imoralitatea umană)? Imoralitatea noastră este de vină, căci ea este generată și întreținută de toți cei care iubesc răutatea, manifestându-se în mod fățiș prin toate construcțiile depravării umane, ce le vedem la toate colțurile de stradă! Și cum am putea spune că sunt prea multe biserici construite, când tocmai în ele ajung să se reabiliteze și să se însănătoșească curvarii, bețivii, narcomanii, și toți cei care au căzut victime ale patimilor?! Cum am putea să ne lipsim de singura noastră sursă de însănătoșire sufletească? Pe drept am spune că este inconștient bolnavul care își aruncă perfuzia de la mână, sau cel cu cangrena care refuza tratamentul cu antibiotice. Asemenea sunt inconștienți și cei care spun că sunt prea multe biserici, atâta timp cât societatea boalește de imoralitate. Pentru insuficiență și proastă dotare a școlilor, spitalelor și a adăposturilor sociale, de vină sunt cei care ar fi avut puterea să le construiască dar în loc au construit bodegi, discoteci, bordeluri și cazinouri. Dar mai de vină sunt cei care frecventează astfel de locuri, întreținând și întinzând și mai mult aceste tumori ale societății. Însă nu numai aceștia sunt de vină, ci și cei care nu au învățat pe cei ai casei să se ferească de astfel de locuri, deși era în puterea și răspunderea lor să o facă. Și în categoria aceasta intrăm majoritatea dintre noi. Vrem mai multe școli, spitale și locuri de joacă pentru tineri? Atunci "Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă." (Ev. Matei 6:33). Doar atunci când vom căuta dreptatea lui Dumnezeu vom avea și școli destule, și toate câte trebuie, iar copiii abandonați de pe strada îi vom putea număra cu degetele de la o singură mână. Până atunci, pe drept ne culegem ceea ce semănăm. www.ortodoxia.md

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°16 28.04.2013 - La Duminica a VI - a din Post, a Floriilor**

N° 16 s-a tipărit în 80 exemplare și se distribuie gratuit

Conferință duhovnicească la Mănăstirea

Bunavestire IV

“Isus a lui Navi înainte de sfârșitul vieții lui, a adunat poporul și le-a zis: ”Înainte să mor făgăduiți înaintea mea, a martorilor aceștia și Lui Dumnezeu cui vreți să slujiți. Alegeți să slujiți Dumnezeului părinților noștri Avraam, Isaac, Iacob și al părintelui nostru Moise sau vreți să vă duceți după păgânitățile Egiptului? Dar aici în fața mea și acelor dimpreună cu mine și al Lui Dumnezeu! Cât despre mine și casa mea, noi vom sluji Domnului că Sfânt este!” . Asta a fost scris pe acea tăbliță care au pus-o pe ușa casei de la intrare, de fapt pe stâlpul casei de la intrare, pe coloană. Pt ca în fiecare zi când ies din casă și seara când se întorc asta să vadă.

Aș vrea să întreb: este cineva dintre noi care are curajul să zică că are scopul ăsta în fiecare zi? Într-adevăr nu zicea bine Sfântul Iosif Isihastrul: “Dumnezeule câte bunătați, câte binecuvântări, câte daruri de la Tine, și nu este nimeni care să le caute”. Și ce ne costă, fraților? Să iei cartea să o deschizi, să stai 5, 10 minute să o citim; petrecem mai mult timp la calculator, să ne facem garderoba, să ne spălăm pe dinți, la micul dejun sau pierdem mult mai mult timp la televizor. Pe când Mantuitorul Iisus Hristos ne zice: “nu numai cu pâinea va trăi lumea ci și cu tot Cuvântul Lui Dumnezeu!”. Vă dați seama, ce înseamnă lucrul acesta? Putem noi înțelege lucrul acesta că cineva poate să nu manânce, să bea și să nu doarmă, pentru că dacă se roagă sau citește cuvântul Lui Dumnezeu sau se împărtășește numai are nevoie de hrană, băutură și somn? Un părinte din partea Moldovei, pe care nu îmi aduc aminte cum îl cheamă, slujea zilnic Dumnezeiasca Liturghie și de la o zi la alta trăia numai cu Sfânta Împărtășanie și cu bucată de prescură, atât. Părintele Cleopa zicea: era un sat de țărani care mergeau, miercurea sau vinerea la coasă, în toil verii, nu puneau nimic în gură până la apusul soarelui. Deci se poate! Dar nu pur și simplu să rabzi așa că asta este dieta, ca să slăbești, domnii aștia se hrăneau doar cu rugăciune, citeau acatiste, paraclise, ziceau Doamne Iisuse neîncetat și repetau în minte cuvintele din Sfânta Scriptură. De asta trebuie să învățăm fraților cuvintele din Sfânta Scriptură, ca să-ți aduci aminte de ele atunci când ai nevoie. De exemplu te jighește cineva, te batjocorește cineva pe stradă și în mintea ta se ridică tot felul de gânduri: o să-i zic acuma, mama lui să vezi ce-i zic și eu, dar dacă m-aș gândi la cuvintele proorocului Isaia care zice: “ca o oaie spre junghiere să aduci și ca un

miel fără de glas înaintea celui ce tunde pielea și nu și-a deschis gura sa” sau cum zice sf. Apostol Petru: “pogorât fiind nu blestema și batjocorat fiind, nu te mânia” sau Sfântul Prooroc David în psalmi: “pentru cuvintele buzelor tale, Doamne, eu am pazit căi aspre” sau pur și simplu ca în psalmi: “Dumnezeule, în ajutorul meu, ia aminte ca să ajuți mie grăbește-Te”. Vedeți dar dacă eu n-am chestiile astea în minte, de unde să-mi vină? Aduceți-vă aminte cei care ați citit Sf. Evanghelii, înainte de patimă, Mantuitorul, le-a zis ucenicilor: “Vă este de folos să mă duc la Tatăl, că dacă Eu nu voi merge la Tatăl nu va veni Duhul Sfânt dar dacă Eu Mă duc la Tatăl vă voi trimite pe Duhul Sfânt și acela vă va aduce aminte de toate cele câte v-am spus vouă”. Dar dacă eu nu am citit măcar odată cum să-mi aduc aminte?

Vorbeam cu alți colegi preoți, cum fac protestanții, la vârsta de 7 ani a copiilor, le dăruiesc o biblie și astfel, copii de la 7 ani încep să citească Sfânta Scriptura. Vedeți ce diferență? Noi suntem oameni de 20-30-40-50 de ani, am cunoscut oameni și la 70 de ani care nu știu ce este Evanghelia. Dacă iau un copil și îi spun: “copile nu este bine să judeci”, el o să îmi răspundă: “de ce? cine zice?”, “Domnul Dumnezeu și-o zice”. “Copilul meu fii curat nu fi desfrânat!”, “Cine o zice?”... Nu o zice mama sau tatal tău, ci Domnul Dumnezeu ce a făcut cerul și pământul. Înțelegeți care este diferența? Să nu desprețuiți pe părinții voștri când vă spun aceste lucruri. ăsta este pericolul nostru, de asta am început cuvântul ăsta despre adevărata spovedanie, pentru că noi, dacă împlinim niște porunci ale Lui Dumnezeu, numai degrabă am fi niște oameni bun. La un moment dat, Iisus Hristos zice în Evanghelie: “nu fiți păcătoși și desfrânați, ca celealte neamuri, fiți sfinți pentru că Dumnezeuul vostru sfânt este”.

-va urma-

„Trebuie să fim în luptă permanentă pentru Învieră“

Suntem în Sâmbăta lui Lazăr. Măine, Hristos Domnul intră în Ierusalim, unde va pătimi, va fi răstignit și va învia. Fiecare creștin trebuie să renunțe în această perioadă la viața sa cotidiană și să fie alături de Hristos. Părinte, mai avem puțin timp până la sărbătoarea Sfințelor Paști. În aceste zile, credincioșii se apropie mai mult de Biserică. Cum îi sfătuiți să se pregătească pentru Marele Praznic al Învierii?

Întrebarea aceasta s-a pus și la începutul Postului Mare, în duminica iertării, când ni s-a spus că trebuie să iertăm toate. Chiar zilele acestea m-a întrebat o domnișoară psiholog ce trebuie să facă să ierte, pentru că sunt oameni care-i greșesc. Și i-am spus să pună în balanță greșelile ei față de Dumnezeu și greșelile pe care i le-au făcut

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°16 28.04.2013 - La Duminica a VI - a din Post, a Floriilor**

N° 16 s-a tipărit în 80 exemplare și se distribuie gratuit

oamenii. Și atunci fără îndoială că vom observa că noi îl supărăm pe Dumnezeu mult mai mult decât ne supără oamenii. Dacă vreau să fiu iertat de cele mari, trebuie să le iert pe cele mici. Unii credincioși spun „îl iert, dar nu-l uit“, sau „îl iert, dar nu vreau să-l văd“. Asta este iertarea pe care vrem noi să o dăm oamenilor. Dar Dumnezeu altfel iartă. Porunca este clară, să iertăm din inimă, nu altfel, pentru că și noi la ziua judecării vrem să fim ierțați de Mântuitorul nostru. Deci trebuie să ne pregătim pentru Înviere iertându-l pe aproapele nostru. Și nu numai iertarea, ci și iubirea aproapelui. Dar cum trece Dumnezeu atât de ușor peste păcatele noastre, care sunt atât de grele? Noi, ca duhovnici, știm păcatele care se fac și cu ce poveri vin fiii noștri duhovnicești și apoi pleacă de la noi eliberați de păcatele grele prin marea milostivire a lui Dumnezeu. Pentru că este o mare șansă pentru noi să avem posibilitatea să dobândim atât de ușor iertarea păcatelor. Și dacă ni se iartă atât de mult, mult trebuie să iubim, așa cum spune Mântuitorul. Fiecare să conștientizeze starea lui de păcătoșenie. Permanent este posibilitatea de mai mult în urcușul spre Înviere, cum spune părintele Cleopa.

Aveam în altă parohie două surori care nu se înțelegeau de la o casă, care acum este părăsită. Amândouă au murit între timp. Greu am reușit să le împac. În sfârșit, după multe discuții, și sora mai mare s-a spovedit și s-a împărtășit. Când a luat Sfânta Împărtășanie îi curgeau lacrimile. Am întrebat-o apoi de ce plângea și mi-a spus că a iertat-o pe sora ei, dar și-a dat seama că n-o iubește. Aceasta este problema, să și iubim. „Inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi“, spune psalmistul David. Aici este totul. Astăzi, oamenii sunt foarte ocupați. Grijile lumești, serviciul epuizant, responsabilitățile pe care le au îi îndepărtează de la pregătirea pentru Sfânta Înviere, fiind nevoiți să facă totul în fugă, fără implicare?

Oamenii aceștia trebuie să încerce să meargă să se spovedească, lucru de maximă importanță. Și în funcție de ce hotărăște duhovnicul, să se împărtășească. Îmi povestea cineva odată că în Săptămâna Mare se ducea la o biserică, se spovedea, se și împărtășea, „în 20 de minute mi se rezolva problema“. Dar după ce a dat de părintele Sofian Boghiu, „spovedania a durat două ore, dar nu vă pot descrie starea de beatitudine pe care am avut-o când am ieșit de acolo“, mi-a spus acesta. Fiilor mei duhovnicești le cer să se gândească care patimă este la ei dominantă și să lupte cu ea. Trebuie să fim în luptă permanentă.

Ați vorbit de pregătirea pentru Paști prin iertare și prin spovedanie. Ce ar mai trebui să facem?

Eu recomand credincioșilor post și de televizor, de calculator, de mass-media. Dacă se întâmplă ceva

important, aflăm și din alte surse. Mie îmi ajung informațiile pe care le primesc de la buletinul de știri al Radioului Trinitas. Din punct de vedere științific, noi primim astăzi prea multe informații pentru posibilitatea pe care o are creierul.

Cu totul greșit, unii dintre credincioși dau atenție deosebită mâncărilor care se gătesc pentru zilele de Paști. Ce le recomandați?

Se face prea multă mâncare doar pentru trei zile. Pentru ce atâta mâncare? După ce ies din post, oamenilor li se pare că trebuie să acumuleze cât mai mult. Dacă problema numărul unu este mâncarea, atunci suntem de plâns. Se diminuează din importanța trăirilor pe care ar trebui să le avem acum. Să pătimim împreună cu Domnul nostru Iisus Hristos, pentru ca împreună să înviem! Acum foarte mult se vehiculează și ideea iepurașului de Paști. Simbolul acesta se caută să fie introdus cât mai mult în ochii copiilor și credincioșilor noștri. Nu trebuie să diminuăm valoarea Învierii oprindu-ne la micile atenții, cadouri pricinuite în mintea noastră de simbolul iepurașului.

Cum putem trăi cu adevărat bucuria Învierii Domnului nostru Iisus Hristos?

În măsura în care am ținut postul și în măsura în care am sporit duhovnicește în postul acesta, vom trăi bucuria Învierii. Pentru că dacă postul meu a însemnat numai înfrânarea de la mâncare și băutură, atunci am făcut din post un scop în sine. Ori, nu, el este un mijloc de a mă apropia de Dumnezeu, un mijloc de a mă cerceta în plus. Postul cere o sporire a rugăciunii, a citirii, a lucrărilor duhovnicești și în general o atenție deosebită a curățirii de patimi, lucru deosebit de important pentru fiecare dintre noi. Trebuie să pătimim împreună cu Domnul nostru Iisus Hristos. Dacă în inima noastră nu este o golgotă pe care Domnul Hristos pătimește, și apoi dacă nu este un mormânt din care Domnul Hristos să învieze, trecem prin sărbătoare legați doar de cele trupești, de mâncare și băutură mai bună și mai multă. La asta se limitează totul astăzi.

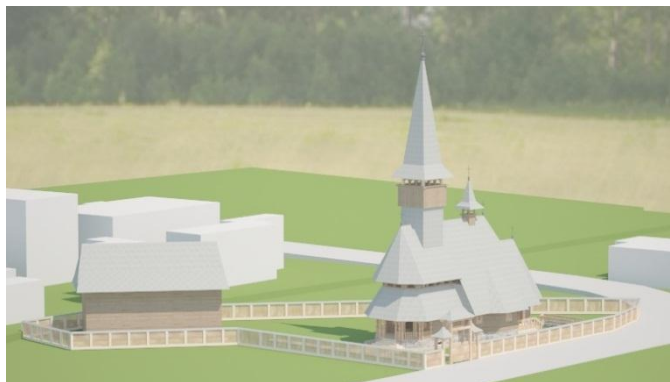
Și apoi sfătuiesc pe toți creștinii să stea la toată slujba de Înviere. Este o singură noapte pe an. Există tendința să ia doar lumină și apoi să plece acasă. Nu este o trăire autentică a momentului dacă nu stăm la slujbă și nu ne împărtășim. Și dacă am început postul prin curățirea de patimi, să urmăm ceea ce spune Sfântul Ioan Gură de Aur, care în mod paradoxal îndeamnă ca în ziua de Înviere să continuăm postul. Până acum am lucrat sub aspect duhovnicesc cu noi înșine, dar în continuare trebuie să ținem post de ceea ce este rău și de ceea ce am reușit să înlăturăm. *site sursa ziarullumina.ro*

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°16 28.04.2013 - La Duminica a VI - a din Post, a Floriilor**

N° 16 s-a tipărit în 80 exemplare și se distribuie gratuit

CAMPANIA DE STRĂNGERE DE FONDURI "CITITORIM ÎMPREună BISERICĂ PENTRU PAROHIE"

- prin donație direct la Parohie, solicitând chitanță.
- prin virament bancar în contul deschis la Banca Prossima, IBAN:

IT56M0335901600100000017870

- cu filă de cec, specificând la beneficiar "Parrocchia Ortodossa Romena Pescara" înmânat preotului paroh și solicitând chitanță.

LOCUL ȘI PROGRAMUL SLUJBELOR ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Locul unde Parohia Ortodoxă Română Pescara "Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana" oficiază Sfintele slujbe este în cadrul Bisericii catolice „Gusu Maestro” (la parterul unui bloc). situată în zona Portului Turistic Pescara, Piazza Luigi Rizzo Nr.15.

SE POATE AJUNGE LA BISERICĂ :

- cu mașina pe SS 16 direcție Portul Turistic
- cu autobuzul numărul 10 și coborând în zona Portului Turistic

PROGRAMUL:

- Miercuri de la ora 16.00 –Vecernie, Acatistul zilei și Sfânta Spovedanie.

- Sâmbătă: pomenirea celor adormiți la 9.00 și Spovedanie;

- de la ora 18.30- Vecernia zilei și Spovedanie.

- Duminică și în zilele de sărbătoare cu cruce roșie de la ora 9.00- Utrenie și Sfânta Liturghie

- I și a III Duminică din lună Vecernia zilei începând cu ora 17.00 în strada Clemente de Caesaris (CARMINE), Penne (parohia catolică de la Carmine). De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă .

- II și a IV Duminică din lună,Vecernia zilei la Torre de Passeri la Biserica Madonna dell' Arco de la 17.00. De la ora 16.00 programul parohial „Ora de religie” cu copiii din zonă.

Programul parohial „Ora de religie” cu copiii, se desfășoară în fiecare Sâmbătă începând cu ora 16.00, în via Giovanni Chiarini 19/A, Montesilvano.

Pr. Alin Iarca - Tel. 329 46 90 311

CONTACT:

E-mail: pr.aliniarca@yahoo.it

Web: www.parohia-pescara.it

ANUNȚ IMPORTANT

* Vă anunțăm că Slujba Învierii Domnului nostru Iisus Hristos va avea loc Sâmbătă, 05 mai 2013, începând cu ora 23.20, la Biserica Santa Caterina da Siena din via Mezzanotte nr. 92 Pescara (PE), (unde am sărbătorit și anul trecut Sfintele Paști), la sfârșit binecuvântându-se Pasca, ouăle roșii, cozonacii și celelalte prinoase.

* Începând cu luna Ianuarie 2013, Parohia noastră cu ajutorul băncii alimentare Abruzzo, va distribui în fiecare lună alimente tuturor familiilor aflate în dificultate financiară. Pentru o bună organizare rugăm ca toți cei ce cunosc familii cu dificultăți financiare sau cei ce vor să se înscrie la acest ajutor lunar, să se adreseze Preotului.

**BISERICA ESTE LOCUL UNDE SUNT SALVAȚII CEI
CONDAMNAȚII LA MOARTE.**

**DE CE? PENTRU CĂ PLATA PĂCĂTULUI ESTE
MOARTEA (ROMANI VI, 23) - SFÂNTUL EFREM SIRUL**

SLAVĂ LA DUMNEZEU PENTRU TOATE!

**Apare cu binecuvântarea Preasfințitului Părinte Episcop Siluan al Episcopiei Ortodoxe Române a Italiei
Anul 2 N°16 28.04.2013 - La Duminica a VI - a din Post, a Floriilor**

N° 16 s-a tipărit în 80 exemplare și se distribuie gratuit